

κωλομέρι

κωλομέρι, το, ουσ. [<κωλο- + μερί], συνήθως στον πλ. **τα κωλομέρια**, οι γλουτοί, τα πισινά: «του 'ριξε μια κλωτσιά στα κωλομέρια». Συνών. κωλομάγουλο·

- δυο κωλομέρια σ' ένα βρακί δε χωράνε, βλ. συνηθέστ. δυο κεφάλι σε μια σκούφια δε χωράνε, λ. κεφάλι·

- κάνω κωλομέρια, παχαίνω: «πρέπει να σταματήσω για λίγο διάστημα το φαγητό, γιατί έκανα κωλομέρια».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας